

[Statsministeren.]

har jeg besvaret denne Forespørgsel — om den saa skal behandles videre, skal jeg ganske lade staa hen.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møller fremsatte nogle Udtalelser, som var særdeles beroligende. Jeg er enig med ham i, at Ro og Orden er et vigtigt Led i Bestræbelserne for at komme godt igennem denne Tid, og jeg anerkender i høj Grad det ærede Medlems Udtalelser, som viser, at det tyske Mindretal vil indtage en loyal Holdning og medvirke til Sikring af Ro i Danmark.

Det ærede Medlem sluttede sin Tale med en Udsigt over Fremtiden og sagde, at det nye Europa vilde jo blive dannet eventuelt ogsaa uden Danmarks Medvirken. Ja, det er jo tænkeligt. Hvordan det vil arte sig, faar vi at se til sin Tid. Men de Ændringer, der skal komme i Europa, vil næppe møde egentlig Modstand herfra. Hvis Gennemførelsen her i Landet overlades til det danske Folk, saa den kan ske efter dansk Skik, nærer jeg ikke Tvivl om, at den Stilling, Folket vil indtage, vil blive forstandig og forstaaende, saa at Sagen kan forløbe i Fred og Fordragelighed, saaledes som det er gaaet med saa mange andre.

Vanggaard: For nogen Tid siden modtog jeg et Brev fra Husmand Christen P. Pedersen, Tornby ved Hjørring, der tillige i en Del Aar har været Reservepostbud. Han skriver til mig, at han har en Ejendom paa 5 Tdr. Land, og da denne Ejendom er lovlig lille til at kunne leve af, har han i 6 Aar været Reservepost og har været glad ved denne Stilling, men, skriver han videre, nu har Fagforeningen forbudt mig det, hvis jeg ikke vil indmelde mig i Fagforeningen, hvilket jeg har nægtet, og der er saa antaget en Fagforeningsmand til Stillingen. Han slutter saa sit Brev med at bemærke: Har Fagforeningen Ret til at afskedige mig, og findes der nogen Lov om, at man skal være Medlem af en Fagforening for at være Reservepost?

Den paagældende er en anset Mand paa sin Egn, og som Bevis paa den Tillid, han nyder, kan jeg nævne, at han er Formand for den stedlige Husmandsforening og den stedlige Sygekasse; hans Postmester udtaler, at han har været meget tilfreds med hans Tjeneste, men har været nødt til at afskedige ham i Henhold til, som han mener, en gældende Overenskomst.

Det er mig bekendt, at Statsministeren den 7. Juni 1933 har udstedt et Cirkulære, der opfordrer Statsmyndigheder og lokale Myndigheder til i videst muligt Omfang

at drage Omsorg for, at der ved alle Arbejder, der udføres her i Landet for Statens eller Kommunernes Regning eller med Tilskud fra Stat eller Kommune, betales den overenskomstmæssige Løn, samt at den overenskomstmæssige Arbejdstid ikke overskrides. Jeg kan imidlertid ikke se, at dette Cirkulære fra Statsministeriet gælder andet end mere eller mindre offentlige Arbejder, og at det ikke kan finde Anvendelse for Tjenestemandstillinger eller paa Vikarer i Tjenestemandstillinger; der maa da foreligge noget særligt, som jeg ikke kender til.

Nu er der ikke saa meget at sige til, at Fagforeningsformænd presser paa for at faa deres Folk ind overalt, hvor det er muligt, de maa stadig væk ifølge deres Stilling søge at skabe Resultater, og naar de ikke Resultater, bliver de som oftest afløst af Folk inden for deres Rækker, der raaber endnu højere. Det er ligesom med Generallerne under den franske Revolution, da Frankrig kom i Krig med sine Naboer: de Generaller, der ikke sejrede, blev eskamoteret, og saa sejrede de efterfølgende. Det er da ogsaa karakteristisk, at Fagforeningerne her i Landet næppe har tabt en eneste Konflikt. Jeg vil dermed ikke sige, at Fagforeningerne i alt Fald i sin Tid har været uden Berettigelse og ogsaa gjort en samfundsmæssig Nytte, Fejlen her i Landet er kun, at man har søgt at paastrykke Fagforeningerne et bestemt politisk Stempel og faaet dem til at marchere under de internationale Faner i Stedet for under vort ældgamle Korsflag, som adskillige Arbejdere for øvrigt hejser i deres Kolonihaver og aldrig dér de røde Faner.

Nej, det jeg retter min Bebrejdelse imod, er den øvrige Del af Samfundet, som har fundet sig i Fagforeningernes vitterlige Overgreb, i hvilken Henseende jeg henviser til et Tilfælde som det af mig anførte. Jeg har set, at den højtærede Indenrigsminister har udtalt, at Betingelsen for kommunal Ansættelse kan ikke være, at man er Medlem af en Fagforening, og jeg retter da det Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, om han vil bevirke, at Urimeligheder som de af mig paapegede bringes til Ophør, og at den paagældende Mand paa ny antages som Reservepostbud. Jeg siger dette i Samlingens Aand, idet jeg synes, at ikke mindst i den nuværende Situation bør saadant, som jeg her har paapeget, bringes til Ophør.

En Sag, jeg tillige vil fremdrage, kan man sige har meget ringe Betydning, og jeg tillægger den heller ikke selv nogen større Betydning. Det, jeg her tænker paa,